

[Ritta Ahm.]

nævnt i lovforslaget. Men om vi lige skal lægge os på 30 dages fristen, kan jeg ikke tage stilling til her i dag. Jeg mener, vi bør høre arbejdsmarkedets parter, forinden vi lægger os fast her. Jeg ved godt, at arbejdsmarkedets parter har været med inde i forhandlingerne omkring lovforslaget, men det må vel nok være rimeligt, at vi får uddybet visse ting nærmere i arbejdsmarkedsudvalget.

Der kan måske forekomme en erhvervsvirksomhed, hvor 30 dages fristen vil give arbejdsgiveren et betydeligt tab, som måske senere kan føre til virksomhedens lukning, og det vil vi gerne forsøge at afværge. Jeg er opmærksom på de undtagelsesbestemmelser, der findes i lovforslaget om virksomhedslukninger o. lign.

Bestemmelsen i § 23 d, stk. 2 og 3, om arbejdsmarkedsnævnets adgang til forkortelse og forlængelse af 30 dages fristen er noget, jeg i udvalget meget gerne vil have drøftet med henblik på, hvilke konsekvenser en sådan bemyndigelse vil få. Jeg er på nuværende tidspunkt meget betænkelig heroverfor. Jeg har noteret mig, at Arbejdsgiverforeningen har vist nogen reservation over for denne bemyndigelsesregel, man her tillægger arbejdsmarkedsnævnet, og vi må som sagt i udvalget se nærmere på, hvad der ligger heri.

Så har vi de økonomiske konsekvenser i forbindelse med lovforslaget. Nu kører arbejdsformidlingen jo ikke særlig godt i forvejen på grund af personalemangel, og selv om der skal ansættes yderligere personale i konsekvens af lovforslaget, vil jeg ikke lægge skjul på, at jeg nærer meget, meget stor bekymring for arbejdsformidlingens hele arbejdsgang.

Jeg vil ikke her stå og give personalet på arbejdsformidlingskontorerne skylden for en dårlig arbejdstilrettelæggelse, for det kan jeg ikke bevise, og jeg tror det heller ikke; det er simpelt hen et spørgsmål om at have de økonomiske ressourcer til rådighed. Men det er jo meget ulykkeligt, for arbejdsområdet berører jo mange mennesker, og det er store tragedier, der følger i kølvandet, og vi må simpelt hen have arbejdsformidlingssystemet op at stå. Man kan jo undre sig, når man ser i Århus kommunes statistik over arbejdsledigheden nu her for juli måned, at der er registreret 733 ledige tobaksarbejdere, og så hører man minsandten, at man kører arbejdskraft i store busser fra Randers til Skandinavisk Tobakskompagni. Hvordan i alverden kan det dog lade sig

gøre? Det er den slags ting, der sætter bitterhed i befolkningen, og som får os politikere til at spekulere på, hvad det er, der er galt med vores arbejdsformidlingssystem.

Nu kan der lægges meget i en statistik, og der kan også være noget, som ikke umiddelbart kan læses i den, og derfor vil jeg have denne statistik sendt over til arbejdsministeriet til nærmere vurdering i ministeriet og også i arbejdsformidlingen.

Lovforslaget er jo, som det er nævnt tidligere, en følge af et EF-direktiv, og forinden vi tager stilling til de konkrete ting, der ligger heri, er der selvsagt mange spørgsmål, vi ønsker nærmere belyst i udvalget. Vi vil også gerne have en nærmere redegørelse for, hvilke erfaringer man kan hente i de øvrige EF-lande, som arbejder inden for samme direktiv, selv om jeg udmærket ved, at det arbejdsretlige system i andre lande slet ikke svarer til det danske.

Som sagt kan vi principielt godt være med til at sikre lønmodtagerne så gode vilkår som muligt.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at vi absolut er imod, at danske love skal formuleres og dikteres fra EF, og jeg synes, at hr. Ninn-Hansens bemærkninger tydeligt understreger, hvor farligt det er. Sukkeret eller den selvstændighed, vi har til at formulere vore love, skal fjernes, vi skal hurtigst muligt tage direktiverne, som de er. Så kan vi slippe for al den snak og udvalgsbehandling i Danmark, så kan vi bare gennemføre lovene. Det var jo det, der reelt blev sagt.

Vedrørende den konkrete sag vil jeg sige, at den i og for sig meget godt afspejler hele vort forhold til EF; de løfter, der gives, det, man lover befolkningen, er milevidt fra det, som man sådan set får ud af den lovgivning, som vedtages.

Mange har sagt, at de ønsker tryghed i ansættelsen, men det skal altså bare ikke være på en sådan måde, at man dikterer arbejdsmarkedets parter noget, eller at man gør noget, der reelt kan give dem det.

Hr. Ingomar Petersen talte om, at det var en funktionærlignende status, og sagde, at arbejdsgiverne altså ikke fik noget til gengæld. Funktionærlignende status betyder også fuld løn under sygdom og ulykke, og det ligger der absolut ikke noget om i dette forslag.

Men som sagt ønsker vi tryghed i ansættel-